

Натисніть тут, щоб

КУПИТИ КНИГУ НА САЙТІ

або

замовляйте по телефону:

(0352) 28-74-89, 51-11-41

(067) 350-18-70

(066) 727-17-62

СЕРІЯ «ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ»

Ден Сіммонс

ГІПЕРІОН

Роман

 Bohdan

УДК 82/89
ББК 84.87США
С37

Серію «Горизонти фантастики»
засновано 2011 року

Dan Simmons
Hyperion
Copyright © 1989 by Dan Simmons

Переклад з англійської
Богдана Стасюка

Сіммонс Д.

С37 Гіперіон : роман / Д. Сіммонс ; пер. з англ.
Б. Стасюка. — Тернопіль : Навчальна книга–Богдан,
2016. — 608 с. — (Серія «Горизонти фантастики»).

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)

УДК 82/89
ББК 84.87США

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)

© Навчальна книга–Богдан,
переклад, оригінал-макет, 2016

ПРОЛОГ

Консул Гегемонії сидів на балконі космічного корабля ебенової барви і виконував рахманіновську прелюдію до-дієз мінор на старожитньому «стейнвейї», що чудово зберігся попри все, а десь унизу в мочарах під ним вирували та завивали якісь ящери, великі і зелені. На півночі громохмарилось. Проти чорно-синього штормового неба виступав обрис хащ із голонасінних велетів, і в знавіснілому небі вежею заввишки дев'ять кілометрів виросла шарувато-купчаста кучугура. Обрій мережили брижі блискавиць. Час від часу поруч із кораблем абияка тінь заблукалої рептилії сліпо натикалася на поле-перепону і з диким вереском сахалася геть, кидаючись пробоем в огорнутий бразолійним серпанком ліс. Консул зосередився на складному пасажі прелюдії і не звертав ані найменшої уваги на все ближчу бурю та прихід ночі.

Задзвенів приймач лінії «світло+».

Консул покинув ґрати, його пальці зависли над клавішами, і він прислухався. Під добрий посвист вітру гуркотів грім. Зі сторони голонасінного лісу долинало жалобне квиління зграї падложерів. Десь у темряві на землі тупий звір просурмив їм у відповідь. Запанувала тиша. Раптовому беззвуччю підспівували напівтони поля-перепони. І знову задзвенів приймач.

— Дідько, — вилаявся Консул і рушив відповісти на дзвінок.

Поки комп'ютер обробляв та розшифровував цей спалах тахіонів, що швидко розпадалися, чоловік налив собі чарку шотландського віскі. Він упав на подушки сидіння в проекційній ніші, щойно моніdisk заблимав зеленим вогником.

— Вмикай, — скомандував Консул.

— Ми обрали вас. Ви повертаєтеся на Гіперіон, — заговорив хрипкий жіночий голос. Картинка ще до пуття не з'явилася: у повітрі всередині ніші бриніли самі тільки коди передачі, за якими чоловік дізнався, що плюс-сигнал надійшов із управлінської столиці Гегемонії — Центру Тау Кита. Точні координати для цього йому були не потрібні. Постарілий, але такий же прекрасний голос Міни Гледстон ні з чим не сплутаєш. — Ми обрали вас. Ви повертаєтеся на Гіперіон у складі Прощі до Ктиря, — правив він далі.

«Уже розігнався!» — подумав Консул і підвівся, щоби піти із ніші геть.

— Церква Ктиря обрала, а Річ Спільна затвердила як вашу кандидатуру, так і ще шістьох інших осіб, — розповідала Міна Гледстон. — Ваша згода в інтересах Гегемонії.

Консул стояв нерухомо в ніші, повернувшись спиною до мерехтливих кодів передачі. Навіть не озирнувшись, він підняв чарку й осушив її.

— Ми в надзвичайно плутаній ситуації, — провадив своєї втомлений голос. — Три стандартні тижні тому наше консульство та місцеве самоврядування «світлом-плюс» надіслали новини про те, що Гробниці часу починають відкриватися. Антиентропійні поля навколо швидко розширюються, і Ктир виходить на лови далеко на південь, аж ген попід хребет Вузdechки.

Консул розвернувся і впав на подушки. Перед ним висіла голограма древнього обличчя Міни Гледстон. Її очі виглядали не менш утомленими, ніж звучання її голосу. — Щоб устигнути до відкриття Гробниць, ми негайно відрядили особливе з'єднання ВКС із Парваті для евакуації громадян Гегемонії. Їхній час-у-борг становитиме трохи більше від трьох гіперіонських років. — Жінка замовкла, і Консулу здалося, що він іще ніколи не бачив Виконавчу директрису Сенату такою похмурою. — Нам не відомо, чи встигне евакуаційний флот. Але це ще квіточки. На підході до системи Гіперіона ми виявили... міграційний рій Вигнанців... щонайменше чотири тисячі одиниць. Евакуаційна група заледве їх випереджає.

Консул розумів, чому вагається Гледстон. Міграційний рій Вигнанців міг складатися із найрізноманітніших кораблів, що варіюються в розмірі від одномісних бій-розвідників аж до бляшаних міст і панцирних комет з десятками тисяч міжзоряних варварів.

— Об'єднаний штаб Збройних сил вважає це великим наступом Вигнанців, — вела далі розповідь Міна Гледстон. Корабельний комп'ютер так спроектував голограму, що сумні карі очі жінки, здавалося, гляділи прямо в душу Консула. — Чого вони прагнуть: установити контроль над Гіперіоном через ті Гробниці часу або ж розгорнути масовану атаку на Всемережжя — ми можемо тільки здогадуватися. Тим часом із системи Камна вже стартував бойовий флот ВКС, до якого прикріплено власний інженерний дивізіон для побудови телепорту. Зараз вони йдуть на допомогу евакуаційним силам. Та залежно від розвитку подій ми їх можемо відкликати.

Консул кивнув і якимось неуважно підніс чарку з віскі до губ. Насупився, помітивши, що вона порожня, і впустив на рясний килим, що встилав підлогу голографічної ніші. Навіть без військової освіти та підготовки він розумів усю складність тактичних ухвал, які мала винести Гледстон і разом із нею начальники об'єднаного штабу. Тільки за умови побудови військового телепорту в системі Гіперіона (а це витрата несусвітніх коштів) можна чинити хоч якийсь опір Вигнанцям. І які б таємниці не зберігалися в Гробницях часу, вони все одно потраплять до рук ворога Гегемонії. Якщо ж флоту вдасться вчасно його спорудити і Гегемонія зважиться всіма силами боронити всамітнений, далекий і колоніальний світ Гіперіона, Всемережжя наразиться на страшенний ризик пропустити атаку Вигнанців у якому-небудь іншому місці периметру. В найгіршому разі, варварам удасться захопити телепорт і проникнути в саме Всемережжя. І Консул спробував уявити реальність, у якій закуті в броню війська Вигнанців рушають у портали, аби вийти в бозна-які столичні міста цілої сотні світів.

Він пройшов крізь голограму Міни Гледстон, підняв склянку і відправився за добавкою віскі.

— Ми вас обрали для участі в прощі до Ктиря, — повторило зображення старої директриси, яку новинарі залюбки порівнювали з Лінкольном, Черчиллем, Альварес-Темпом чи то будь-яким іншим легендарним політиком Землі із часів до Гіджри, модного серед преси в той або інший момент. — Тамплієри надсилають свій корабель-дерево «Ігдрасіль», — правила далі Гледстон. — Командир евакуаційного корпусу має наказ пропустити його. Із тритижневим часом-у-борг ви зможете перехопити «Ігдрасіль», перш ніж він встигне квантуватися із системи Парваті. На його борту вже будуть шестеро інших прочан, обраних Церквою Ктиря. За даними нашої розвідки, щонайменше один із сімох палігримів грає на користь Вигнанців. Станом на зараз... ми не маємо... жодного уявлення, ким він може бути.

Консул не втримав посмішки. Поміж усіх ризиків, на які зараз доводиться йти Гледстон, один полягав якраз у тому, що старій жінці довелося вирішувати, чи цим шпигуном Вигнанців не є сам Консул і чи вона щойно не передала йому ключову інформацію по «світлу+». А чи й *справді* раптом для нього це була новина? Адже пересування флоту можна відстежити, щойно кораблі вмикають рушії Гокінга, тому в разі якщо Консул — таки *агент* Вигнанців, відвертість директриси можна вважати спробою його залякати. Усмішка чоловіка розтанула, він відсьорбнув віскі.

— Серед обраних прочан — Сол Вайнтрауб і Федман Кассад, — повідомила Гледстон.

Консул нахмурих брови. Він втупився в хмару цифр-іскринок, що, наче рій комашні, обліпила обличчя літньої дами. Лишалось п'ятнадцять секунд плюс-сигналу.

— Нам не обійтися без вашої допомоги, — сказала Міна Гледстон. — Нам конче необхідно розкрити секрет Гробниць часу та Ктиря. І це паломництво, може статися, — наш останній шанс. Якщо Вигнанці завоюють Гіперіон, їхнього агента треба ліквідувати, а Гробниці за-

печатати навіки. Будь-яким коштом. Від цього залежить доля Гегемонії.

Передача скінчилася. Світилися лише миготливі координати точки рандеву.

— Записати відповідь? — поцікавився комп'ютер. Попри запаморочливі витрати енергії, необхідні для цього, на кораблі існувала можливість відправляти короткі шифровані сигнали у вічно схвильоване море надсвітлових теревенів, які зв'язували докупи людство, розкидане по всій галактиці.

— Ні, — відказав Консул і рушив до балкона. Чоловік обіперся на перила. Надворі панувала ніч, і в небі висіли низькі хмари. Крізь них не прозирило жодної зірочки. Темрява вважалась би цілковитою, якби не постійні спалахи блискавок на півночі і приглушена фосфоресценція боліт. Раптом Консул чітко усвідомив, ким він був насправді тієї секунди, — єдиним розумним створінням на безіменній планеті. Він вслухався у звуки допотопної ночі, які лунали понад тванню, і думав про ранок, про те, як він удосвіта заведе свого електромагнітного «Віккена», про залитий сонцем день і полювання на крупну дичину в папоротевому лісі на півдні, а потім про те, як надвечір він повернеться на корабель, щоби з'їсти добрячий біфштекс і випити холодного пива. Консул міркував про яскраві радощі мисливця і не менш виразну розраду самоти, самоти, яку він заслужив своїм болем та кошмарами, що їх зазнав на Гіперіоні.

Гіперіон.

Консул повернувся всередину, втягнув балкон і замкнув корабель із першими важкими краплями дощу. Спіральними сходами він піднявся у спальний відсік у самісінькій маківці зорельота. У круглій каюті було темно, і тільки мовчазні вибухи грози в ілюмінаторі підсвічували потоки води, що лилися з нічного неба. Консул роздягся, ліг на жорсткий матрац і ввімкнув аудіосистему та під'єднав зовнішні мікрофони. Він слухав, як знавіснілий шторм співає в унісон із лютим «Польотом валькірій» Вагнера. Ураган шттовхався із кораблем. Виляски грому

сповнили відсік, а ілюмінатор спалахував білим вогнем, надовго обпікаючи сітківку очей.

«Вагнер годиться лише під грозу», — подумав Консул і заплющив очі. Але бачив миготіння блискавок навіть із опущеними повіками. Чоловік згадав, як іскряться кристали льоду під час буревіїв у низьких горах біля Гробниць часу, та в спогадах зринув іще холодніший відсвіт сталі на залізних шипах ірреального тернового дерева Ктиря. Він пригадав нічні крики і в'язкий погляд стогранних, криваво-рубінових очей самого Ктиря.

Гіперіон.

Консул про себе віддав комп'ютеру наказ заглушити всі мікрофони і підняв руку, щоб затулити очі. У раптовій тиші він лежав і думав про божевільну подорож назад на Гіперіон. Одинадцять років він просидів консулом на цій віддаленій та загадковій планеті, і за весь цей час таємнича Церква Ктиря дала добро лише на дюжину барж пілігримів із інших світів, які рушали в свою прощу пустельними і вітряними рівнинами навколо Гробниць часу за північним хребтом. Не вернувся ніхто. І це-то в нормальний час, коли Ктир був бранцем хроноприпливів та нікому не зрозумілих сил, а антиентропійні поля не ширились далі, ніж на пару десятків метрів навколо. Крім того, ніхто не чекав навали Вигнанців.

Консул подумав про Ктиря, який вільно блукав усім Гіперіоном, про мільйони планетян та кілька тисяч громадян Гегемонії, безпорадних перед лицем істоти, непідвладної самим законам фізики і з якою можна було говорити лише мовою смерті. Чоловік здригнувся навіть у теплом повітрі відсіку.

Гіперіон.

Ніч і буря минули. Новий штормовий фронт нісся поперед близького світанку. Двохсотметрові голонасінні гнулися та гойдалися під поривами нової стихії. За кілька секунд до появи перших променів сонця корабель ебенової барви, що належав Консулу, злетів і, тягнучи за собою хвіст голубої плазми, вп'явся в густі хмари на шляху до відкритого космосу та пункту свого рандеву.

1

Консул прокинувся із характерним головним болем, сухістю в горлі та відчуттям, ніби він бачив і забув тисячу снів — типовими наслідками перебування в криогенній фузі. Він кліпнув очима, випростався на присадкуватуму лежаку і ніби похмільними руками здер останні липучки із сенсорами. Крім нього, в овальній кімнаті без вікон перебувало двоє кучих клонів з екіпажу та дуже високий тамплієр у плащі з каптуром. Один із клонів запропонував Консулові традиційний для розморожуваних помаранчевий сік. Чоловік прийняв підношення і жадібно допався до склянки.

— Наше Дерево у двох світлових хвилинах та п'ятьох годинах льоту від Гіперіона, — проказав храмовник, і Консул второпав, що до нього звертається Гет Мастін, командир тамплієрського корабля-дерева та його Істинний Голос. В голові у чоловіка пронісся непевний спогад про те, що це ознака великої шани, коли тебе будить сам капітан, але йому було надто млосно, аби належно оцінити цей факт. Він і досі лишався дезорієнтованим.

— Решта прокинулися кілька годин тому, — правив далі Гет Мастін і махнув рукою, відсилаючи клонів геть. — Усі вже зібралися за обіднім столом на крайній носовій платформі.

— Хгрxxx... — проказав Консул і ще раз відсърбнув соку, прочистив горло та спробував знову: — Дякую, Гете Мастіне, — вичавив із себе він. Озирнувшись навколо яйцеподібної каюти з трав'янистим килимом, прозорими стінами та ребрами жорсткості із суцільного, гнutoго яз-дерева, Консул зрозумів, що він має бути в якомусь із менших житлових відсіків. Чоловік заплющив очі і спробував пригадати, як перестрівся із тамплієрським зорельотом перед квантуванням.

Консул запам'ятав лише підліт до точки зустрічі і перший погляд на кілометровий корабель-дерево. Дрібні його деталі розмивалися під дією надлишкових силових полів, що їх виробляли машини та бортовий ерг, оточуючи зо-

реліт сферичним серпанком. Щоправда, в густій кроні світилися та проглядали тисячами вогників тонкостінні житлові відсіки. Мерехтіння схожих вогнів оторочувало незліченні платформи, містки, командні палуби, сходи та альтанки. Навколо окоренка корабля-дерева гроном наросли технологічні та вантажні сфери, схожі на чорнильні горішки гігантського розміру, за якими тягнулись біло-блакитні та бузкові вихлопи рушія — наче коріння завдовжки десять кілометрів.

— Інші чекають, — тихо повторив Гет Мастін і кивнув у сторону низьких подушок, де лежав консульський багаж, ладний розкритися від одного погляду хазяїна. І поки тамплієр замислено розглядав балки із яз-дерева, Консул одягавсь у майже діловий одяг для вечірніх заходів: бахматі чорні штани, начищені корабельні туфлі, широку в талії та на ліктях блузу білого шовку, топазову заціпку для коміра, напівсюртук із малиновими нашивками Гегемонії на еполетах, а також у м'який золотий капелюх на три кути. Сектор округлої стіни перетворився на дзеркало, в якому, прискіпливо поглянувши на своє відображення, Консул побачив чоловіка, старшого від середніх літ, у майже діловому одязі для вечірніх заходів, засмаглого, хоч і на диво блілого навколо сумних очей. Він спохмурнів, кивнув і розвернувся.

Гет Мастін махнув рукою, і кризь проділ у відсіку Консул рушив за цим рославцем у плащі на доріжку, що попід стіною кори вела кудись угору, біжучи довкруг масивного стовбура корабля-дерева і повністю зникаючи з очей. Консул завагався, підступив до її краю та миттю відійшов назад, адже до коренів дерева було щонайменше шістсот метрів униз, наскільки цей «низ» можна таким вважати при силі тяжіння (згенерованій сингулярностями, що скніли поміж коріння корабля-дерева) в одну шосту від стандартної величини. Перил — зась.

Вони знову рушили вгору і метрів за тридцять, десь на половині спірального шляху, збочили з головної доріжки на хисткий підвісний місточок, що вів до гілки, завширшки метрів із п'ять. Їхня путь пролягала на периферію, де

буйнолистя деревної крони купалося в промінні гіперіонового сонця.

— Мій корабель розконсервували? — поцікавився Консул.

— Він у сфері номер одинадцять, повністю заправлений і готовий до роботи, — відповів Гет Мастін. Подорожні пірнули в тінь від стовбура, і на чорних латках у темному мереживі листя з'явилися зорі. — Інші прочани дали згоду на спуск у вашому кораблі, якщо командування Збройних сил не матиме нічого проти, — додав тамплієр.

Консул протер очі і пошкодував, що йому дали так мало часу на те, щоби прийти до тям після холодних лешат кріофуги.

— Ви зв'язувалися із військовими?

— Так, звісно, з нами вступили в контакт, щойно ми вийшли з квантового стрибка. І цієї миті... військовий корабель... супроводжує нас. — Гет Мастін махнув рукою до латки неба в них над головами.

Консул примружився, але тієї миті фрагмент горішнього ярусу гілок вплив із тіні дерева, і все їхнє рясне листя зайнялося надвечірнім вогнем. Та навіть там, де все ще барилася тінь, пташки-світляки, що вгніздилися поміж гілля, немов японські ліхтарі, освітлювали доріжки, лискучу лозу-гойдалку та осяйні підвісні мости; світлячки зі Старої Землі та променисте павутиння з Мауї-Заповітної хоч блимали і підказували напрямки в кроні дерева, та все одно мішалися із візерунками сузір'їв, чим могли спантеличити навіть досвідчених в орієнтуванні по зірках мандрівців.

Гет Мастін ступив у корзину підйомника, що висів на линві з армованого вуглецю, яка зникала у дереві в трьохстах метрах над їхніми головами. Консул зайшов за ним, і в повній тиші їх потягнуло нагору. Неможливо було не помітити, що доріжки, відсіки і платформи абсолютно безлюдні, коли не рахувати нечисленних тамплієрів та мізерний екіпаж зорельота. Консул не пригадував жодного пасажера, якого б він запримітив у клопітному проміжку між зустріччю кораблів та своєю фугою. Тоді він вирішив,

що це лише наслідок близького квантування і пасажери просто вже спокійно собі почивають у лежаках перед фугою. Однак тепер, коли швидкість упала до вкрай низьких релятивістських показників, гілки корабля-дерева мали би ломитися від роззяв-пасажирів. Своїм спостереженням чоловік поділився з тамплієром.

— Ви та інші шестеро — наші єдині пасажери, — відповів Гет Мастін. Корзина спинилася в густій частині крони, і капітан рушив до дерев'яного, зношеного від часу ліфта.

Консул здивовано кліпнув. Зазвичай, тамплієри на одному кораблі-дереві перевозили від двох до п'яти тисяч пасажирів. Це був і справді найприємніший спосіб подорожувати між зірками. Час-у-борг рідко перевищував чотири чи п'ять місяців, а переходи на відстані в кілька світлових років між недалекими зоряними системами були нетривалими та видовищними, що дозволяло пасажирам проводити мінімальний час у фузі. Подорож до Гіперіона в обидва кінці, на яку корабель-дерево витрачає шість об'єктивних років Усемережжя, *без жодного комерційного пасажера* — це просто катастрофічні збитки для храмівників.

Аж раптом Консул із запізненням зрозумів, що корабель-дерево ідеально підходить для майбутньої евакуації, витрати на яку пізніше відшкодує Гегемонія. Та все ж він чудово усвідомлював, що засилати на поле бойових дій «Ігдрасіль», такий прекрасний і вразливий зореліт, один із-поміж п'яти свого роду, — це страшенний ризик для Братства тамплієрів.

— Ваші друзі-пілігрими, — проголосив Гет Мастін, коли вони разом із Консулом вийшли на широченну платформу з невеличким товариством, що сиділо за одним кінцем довгого дерев'яного стола. Над ними, періодично повертаючись, коли корабель починав ризикати або кренитися, горіли зірки, а зеленим шатром зусібч їх оточувало густе листя, так ніби вони всі опинилися всередині якогось великого круглого фрукта. Не встигли п'ятеро інших пасажирів підвестися, пропускаючи Гета Мастіна, як Консул збагнув, що це капітанська трапезна. Храмівник

зайняв за столом чільне місце. Порожній стілець поруч із ним чекав на його супутника.

Коли всі нарешті вместилися і за столом запанувала тиша, Гет Мастін офіційно представив їх один одному. Попри те, що Консул ні з ким із присутніх раніше не зустрічався, деякі імена були йому знайомі, тож він скористався тривалим дипломатичним вишколом та спробував розсортувати свої враження та персоналії по правильних полічках.

Ліворуч од Консула сидів отець Лінар Гойт — священник старомодної християнської секти, званої як католицизм. На якусь мить Консул був призабув значення чорного вбрання та пастирського комірця, аж потім пригадавши лікарню св. Франциска на Хевроні, де його лікували від алкогольного отруєння після першого і провального дипломатичного завдання майже чотири стандартні десятиліття тому. Коли храмовник назвав ім'я Гойта, в пам'яті чоловіка сплигло ще одне прізвище — іншого священнослужителя, котрий зник на Гіперіоні якраз у середині його консульської каденції на планеті.

Лінар Гойт здавався молодим, трохи більше тридцяти років од народження, але якісь події недавнього минулого страшенно його зістарили. Консул розглядав це худе обличчя, горби вилиць на землистого кольору шкірі, великі, запалі, у глибоких тінях очі, тонкі, скривлені в неминущому спазмі губи з настільки опущеними кутіками, що навіть цинічним усміхом це було важко назвати. А ще священник не стільки лисів, скільки страждав від радіаційних опіків. Назагал, він справляв враження людини, яка роками потерпала на хворобу. Тим дивнішим Консулові здавалося несподіване, фізичне віддуння юності в цьому чоловіку, що його досі можна було розгледіти під маскою прихованого болю: все ще помітна молодеча округлість лица, чиста шкіра і чуттєві вуста, які колись належали молодшому, здоровішому і геть не цинічному Лінару Гойту.

Поруч зі священником розмістився чоловік, чие обличчя кілька років тому було знайоме більшості громадян Гегемонії. Консул навіть було замислився, чи тривалість

колективної уваги в Усемережжі зараз була настільки ж кучою, як і за його перебування там. Певно, тепер іще коротшою. В такому разі полковник Федман Кассад, або ж Різник Південної Брешії більше знаменитістю не вважається, тим паче сумнозвісною. А от покоління Консула та всім мешканцям забарного емігрантського загуменку забути Кассада не вдасться аж ніяк.

Височенний полковник Федман Кассад (що майже на одному рівні зазірав в очі двометровому Гету Мастіну) був зодягнутий у чорний однострій Збройних сил, без жодного сліду знаків розрізнення та нагород, а тому чимось схожий на сутану отця Гойта. І на цьому спільне між двома чоловіками закінчувалося. Змарнілому образу Гойта протистояв засмаглий, підтягнутий і стрункий, немов пужално батога, Кассад із кремезними плечима, дебелими в'язами та мускулами, пасмути яких випиналися навіть на зап'ястках. Дрібні темні оченята полковника охоплювали своїм поглядом геть усе, немов лінзи примітивної відеокамери. А його обличчя складалося із самих кутів: суцільні тіні, площини та грані. Гойтів лик був якимсь нужденним, у Кассада ж — просто викарбуваним із холодного каменя. І вузька лінія рясної щетини, вистриженої по краю підборіддя, тільки додавала гостроти до всього образу полковника так, як кров відтіняє лезо кинджала.

Напружені і неквапні рухи військового нагадували Консулу ягуара земної породи, якого йому довелося колись бачити на Лузі в зоопарку приватного корабля-«ембріоносця». Говорив полковник тихо, однак ексдипломат помітив, що навіть паузи в його мовленні вимагають до себе уваги.

Більша частина довгого стола залишалася порожньою, все товариство збилося до купи в одному кінці. Навпроти Федмана Кассада розвалився чоловік, якого Гет Мастін представив як Мартіна Силену.

Силен виявився цілковитою протилежністю солдата, котрий сидів перед ним. Там, де Кассад був тонким та високим, Силен виглядав коротким і розгодованим — ні про яку форму тут і не йшлося. І тесаним рисам обличчя

Кассада протистояла жива та експресивна, ніби в земного примата, парсуна поета. Курдупель мовив на весь свій скреготливий та рипучий голос, скільки мав сили. На думку Консула, в поведках Мартіна Силенна таїлося щось демонічне, але на диво приємне: в усіх цих його розпашілих щоках, великому роті, заломлених дугах брів, гострих вухах та вічно рухливих руках із пальцями довгими, немов у досвідченого піаніста. Або душителя. На голові в нього красувався поскубаний сріблястий чубчик.

Мартіну Силену можна було дати під шістдесят, але Консул примітив зрадливий голубуватий відтінок на горлі та долонях і запідозрив, що цей чоловік уже неодноразово проходив терапію Поульсена. Відтак справжній вік поета міг складати як дев'яносто, так і всі сто п'ятдесят стандартних років. І якщо реальна цифра була ближча до крайньої межі, то Силен — Консул це знав достеменно — ще той шаленець.

Такою ж мірою, наскільки буйним та жвавим видавався поет, настільки його сусід випромінював безсумнівний і не менш вражаючий дух інтелігентної та вдумливої небагатослівності. Коли його назвали по імені, Сол Вайнтрауб підняв голову, і Консул відмітив про себе підстрижену сиву бороду, зморшкувате чоло та сумні світлі очі добре відомого науковця. Екс-дипломатові раніше доводилося чути перекази про Вічного Жида у його безнадійних мандрах, але з превеликим здивуванням на руках старого він помітив немовля — його доньку Рахіль, якій-то і було всього кілька тижнів од народження. Консул відвернувся.

Шостим пілігримом та єдиною жінкою серед присутніх була Брон Ламія. Коли її представили, детектив так прикипіла очима до Консула, що навіть після того, як вона відвела погляд, чоловік відчував усю його важкість.

Колишня громадянка Луза — планети, із силою тяжіння в 1,3 рази більшою, ніж на Старій Землі — Ламія заввишки здавалася такою самою, як і поет, що сидів за два стільці від неї справа, проте навіть її вельвет-кордовий комбінезон не міг приховати розвинутої мускулатури присадкуватого тіла. Чорні кучері сягали плечей, брови — дві

темні горизонтальні риси на широкому чолі, крупний і гострий ніс, що тільки додавав орлиної хижості погляду жінки. Її уста були широкими та виразними, а через це — чуттєвими. Їх підняті кутики надавали легкому посміху і жорстокості, і рівною мірою грайливості. А чорні очі кидали виклик спостерігачу: спробуй-но вгадай, яка я цього разу.

Консулові спало на думку, що Ламію можна вважати красунею.

Після закінчення формальностей він прокашлявся і звернувся до храмовника:

— Гете Мастіне, ви казали, що прочан семеро. То сьомий — це немовля пан-Вайнтрауба?

Каптур Гета Мастіна повільно гойднувся зі сторони в сторону:

— Ні. Пілігримом може стати тільки той, хто робить свідомий вибір і рушає на пошуки Ктиря.

Товариство за столом заворушилося. Усім було відоме те, що знав і Консул: церква Ктиря дозволяє подорож на північ, лише коли кількість прочан складає просте число.

— Сьомий — це я, — відказав їхній господар, — Гет Мастін, капітан тамплієрського корабля-дерева «Ігдра-сіль» і його Істинний Голос. — Під час тиші, що запанувала за столом після такого оголошення, храмовник змахнув рукою, і клони заходилися подавати страви останньої перед посадкою трапези.

— То Вигнанці ще не в системі? — поцікавилася Ламія хриплим гортанним голосом, який напрочуд зачепив якісь струни в душі Консула.

— Ні, — відповів Гет Мастін. — Проте ми їх випереджаємо буквально на пару стандартних днів. Наші прилади зафіксували термоядерний вогневий контакт у межах тутешньої хмари Оорта.

— Значить, бути війні? — запитав отець Гойт. Слабкий голос у слабкому тілі. Всі промовчали, і священник розвернувся до Консула, так ніби питання від початку призначалося саме для нього.

Той зітхнув. Клони екіпажу подавали вино. Шкода, не віскі.

— А хтозна, що в цих Вигнанців на умі, — промовив він. — Здається, вони вже давно не керуються людською логікою.

Тут гучноголосо розреготався Мартін Силен і, махаючи рукою, пролив вино:

— Власне, можна подумати, що ми, *блядське* людство, колись керувалися людською логікою! — Він добряче приклався до келиха, витер губи і знову розсміявся.

— Якщо незабаром почнуться серйозні бойові дії, — спохмурніла Ламія, — влада може заборонити нам посадку.

— Не заборонить, — відказав Гет Мастін. Сонячне проміння пробилосся крізь складки його клобука й освітло жовтувату шкіру.

— Порятуватися від певної смерті під час війни, щоб однозначно наразитися на смерть від Ктиря, — пробурмотів отець Гойт.

— «There is no death in all the Universe!» — вибухнув цитатою Мартін Силен, так що й подорожного в глибокій криогенній фузі розбудив би. Поет осушив свій келих і підніс спорожнілий кубок у тості, який, напевно, проголошував зіркам:

Немає смерті в Універсумі!

Не пахне смертю, смерть – мана. Тужи, тужи,

Тужи, Кібело, бо це вина твоїх дітей убивчих,

Що Бог тепер — тремтячий паралітик.

Тужімо, братіє, тужім, бо я знесилився,

Я немічний, мов очерет і як мій голос —

О болю, болю немочі!

Тужіть, тужіть за мною, умирущим...

Поет раптом зупинився і долив собі вина, не забувши відригнути в тиші, що запанувала після його декламації. Шестеро перезирнулися. Консул завважив, що Сол Вайнтрауб ледве посміхався, аж доки на руках у нього не заворушилося немовля і не відволікло його.

— Ну, що ж, — непереконливо почав був отець Гойт, ніби намагався пригадати, що в нього крутилося на язиці ще якусь мить тому, — якщо конвой Гегемонії відлетить і Вигнанці просто займуть Гіперіон, то, може, окупація буде безкровною і вони нам не перешкоджатимуть?

Полковник Кассад тихо розсміявся:

— А Вигнанцям не потрібно *окупувати* Гіперіон. Коли вони підкорюють планету, то потім плюндрують її і грабують — це в них виходить найліпше. На гобелки спалюють міста, на порох перетирають обвуглені гобелки і спікають потім усе докупи, аж поки все не починає світитися від жару. Вони розтоплюють полюси, випарюють океани, а накипом ніби сіллю засівають усі материки, щоб на них більше ніколи й нічого не росло.

— Ну... — намірився щось відповідати отець Гойт, але речення так і не закінчив.

Поки клони прибирали суп і салати та розчищали місце під головну страву, бесіда не клеїлася.

— Ви казали, нас ескортує військовий зореліт Гегемонії, — звернувся Консул до Гета Мастіна, коли вони розправилися з ростбіфом та вареним небесним кальмаром.

Храмовник кивнув і тицьнув рукою вгору. Консул примружився, але нічого не зміг роздивитися серед зірок, що невпинно оберталися навколо корабля-дерева.

— Тримайте, — перехилився через отця Гойта полковник Кассад, простягаючи Консулу розкладний військовий бінокль.

Консул вдячно кивнув, ввімкнув пристрій та обстежив клапоть неба, на який вказав Гет Мастін. У біноклі тихенько дзижчали гіроскопічні кристали, стабілізуючи оптику та обстежуючи район згідно із заданим пошуковим алгоритмом. Раптом картинка завмерла, розпливлася, збільшилася та завмерла.

Коли корабель Гегемонії заповнив собою окуляр, Консул мимоволі аж видихнув із подиву. Адже окреслений електронікою контур належав не очікуваній ексдипломатом насініні самотнього бій-розвідника і навіть не

грушеподібному обрису факельника, а матово-чорному ударному кораблю ВКС. І вражав він своїм виглядом саме так, як тільки вміють військові флоти от уже яке сторіччя. Чотири комплекти витяжних стріл спінового зорельота Гегемонії були недоладно втягнуті і «приталені» в бойовій готовності, на шістдесят метрів простягався стрімкий, схожий на вістря стріли якихось протоіндіанців-кловісів командний модуль, а рушій Гокінга і блістери термо-ядерного синтезу ніби її оперення розташувалися далеко в хвостовій частині, обсівши пускову шахту.

Нічого не сказавши, Консул повернув бінокль Кас-садові. Якщо «Іггдрасіль» супроводжує цілий ударник ВКС, то яка ж тоді вогнева потуга всього з'єднання військ Гегемонії в районі, який боронитиметься від навали Вигнанців?

— Скільки нам іще до посадки? — поцікавилася Ламія, яка ганяла свій комлог, намагаючись достукатися до інфосфери корабля-дерева, і розчарувалася, коли не змогла отримати відповіді на свої запити. Або ж на-впаки — змогла.

— Чотири години до виходу на орбіту, — пробурмотів Гет Мастін, — плюс іще кілька хвилин у спусковому апараті. Із цією метою наш друг консул великодушно запропонував скористатися його приватним кораблем.

— Ми летимо до Кітса? — озвався Сол Вайнтрауб. Учений вперше подав голос з того часу, як накрили стіл.

Консул кивнув.

— Навіть зараз це єдиний космопорт Гіперіона, який у змозі приймати пасажирські кораблі, — проказав він.

— Космопорт? — У голосі отця Гойта бринів гнів. — Я гадав, ми рушимо одразу на північ. У царство Ктиря.

Гет Мастін терпляче похитав головою.

— Проща завжди починається у столиці, — заявив він. — Добиратися до Гробниць часу кілька днів.

— Кілька днів, — встрягла Ламія. — Це безглуздя.

— Можливо, — погодився тамплієр. — Як би там не було, а все відбуватиметься саме так.

Отець Гойт скривився, ніби через їжу в нього скрутило шлунок, хоч до страв він майже не торкнувся.

— Послухайте, — почав був він, — а може, хоч сьогодні змінимо правила? Все-таки цей страх війни і таке інше? Просто сядемо поруч із Гробницями часу або деінде, і ділу кінець?

— За чотириста років ні космічним кораблям, ні повітряному транспорту ще ні разу не вдавалося коротким шляхом потрапити до північних узгір'їв, — заперечно труснув головою Консул. — Я не знаю нікого, кому би так пощастило.

— А можна поцікавитись? — відгукнувся Мартін Силен, весело тягнучи вгору руку, немов школяр. — Що там, в Бога душу, *відбувається* із цим сонмиськом літунів?

Отець Гойт нахмурився від таких слів поета, а Федман Кассад ледве помітно всміхнувся.

— Консул говорить не про недоступність території, — спробував пояснити Сол Вайнтрауб. — Адже туди можна потрапити як водою, так і кількома наземними шляхами. Та й літаки і планетольоти нікуди не зникають. Вони спокійно собі сідають біля румовища Гробниць часу, а також відлітають, куди їм скомандує комп'ютер. А от їхніх пілотів і пасажирів нікому більше бачити не судилося. — Вайнтрауб підняв немовля і вклав сонну дівчинку у слінг для грудничків.

— Отак руйнуються старі добрі легенди, — проказала Ламія. — А що ж показують бортові журнали?

— Нічого, — відповів Консул. — Жодних слідів насильства, силового втручання, жодних відхилень від курсу, жодних розривів у хронометражі. Ні тобі викидів енергії або її незбагнених втрат. Жодних подібних фізичних явищ.

— І жодних пасажирів, — додав Гет Мастін.

Консул поволі метикував. Якщо Гет Мастін і справді намагався пожартувати, то це вперше за всі десятиріччя, що він знає храмовників, екс-дипломат бачив, як тамплієр виголосив щось бодай віддалено смішне. Але ті заледве азійські риси, які проглядали з-під клобука, навряд чи

належали людині, котра тільки-но приміряла маску гумориста.

— Яка мила мелодрама, — розреготався Силен. — То ми прямуємо в справдешне христослізне Саргасове море душ? І хто в нас диригент цього сраного сюжету?

— Стули пельку! — не втрималася Ламія. — Ти нажлуктався, діду.

Консул зітхнув. Вони були разом трохи менше стандартної години.

Клони екіпажу прибирали зі стола тарілки та почали розносити десерт: шербет, каву, фрукти корабля-дерева, прісноводного горбаня, торт і всілякі шоколадні витребеньки з Ренесансу. Мартін Силен відмахнувся від солодоців, натомість замовив клонам ще одну пляшку вина. Консул і собі помізкував кілька секунд та й загадав прислужі віскі.

— Мені чомусь спало на думку, — почувлося зі сторони Сола Вайнтрауба, коли всі вже доїдали десерт, — що виживемо ми чи ні, залежить від бесіди.

— Ви про що? — не зрозуміла Ламія.

Вайнтрауб замислено гойдав дитину, яка спала, притиснувшись до його грудей.

— Ну, дивіться... Чи знає хтось із вас, наприклад, чому вас обрано Церквою Ктиря та Річчю Спільною для цієї подорожі?

Усі промовчали.

— От і мені здалося, що ні, — правив далі Сол Вайнтрауб. — Ще дивовижнішим є те, що, здається, ніхто з нас не є ні послідовником, ні шанувальником Церкви Ктиря, правда? Я, скажімо, — єврей, і якими би плутаними не стали мої релігійні переконання у цей час, серед них марно шукати культ органічної машини для вбивства. — Вайнтрауб звів важкою бровою та оглянув присутніх за столом.

— Я — Істинний Голос Дерева, — промовив Гет Мастін. — І хоч багато храмовників вірять у те, що Ктир є Аватарою покарання тим, хто не годується від кореня,

я мушу визнати, що ця ересь не ґрунтується на заповідях і вченні М'юїра.

Ліворуч від капітана плечима здвигнув Консул.

— Я атеїст, — проказав він, дивлячись на світло крізь склянку із віскі, — і ніколи не спілкувався із представниками культу Ктиря.

— У духовний сан мене висвятила Католицька церква, — невесело всміхнувшись, проказав отець Гойт. — Поклоніння Ктиреві суперечить усьому, на чім вона стоїть.

Полковник Кассад похитав головою, чи то відмовляючись відповідати на запитання, чи то заперечуючи свою приналежність до послідовників Ктиря. Ніхто до пуття не зрозумів.

Мартін Силен широко повів рукою:

— Мене охрестили лютеранином. Цієї підмножини вже не існує. Перш ніж народилися ваші батьки, я вже сповідав дзен-гностицизм. Я був католиком, вірив в об'явлення, ставав неомарксистом, інтерфейсним муджахідом, Потрясальником Кордонів, сатаністом, єпископом у церкві Джейкової Нади і справним передплатником писанини Інституту гарантованої реінкарнації. Тепер же радий визнати — я простий поганин. — Він усміхнувся всім навколо. — А для язичників, — підняв він тост, — Ктир — прийнятне божество.

— Релігією нехтую, — заявила Ламія. — Їй мене не проїняти.

— Мені здається, ви всі зрозуміли, що я мав на увазі, — проказав Сол Вайнтрауб. — Жоден із нас не поділяє догматів Ктиря, і тим не менше старійшини цієї чутливої спільноти обрали саме нас із-поміж мільйонів вірян-претендентів для мандрівки до Гробниць часу... і їхнього лютого бога... у цій останній прощі.

Консул похитав головою:

— Може, вам так і здається, пан-Вайнтраубе, проте я все одно не збагну для чого.

— Схоже, наші причини повернутися на Гіперіон настільки переконливі, аж навіть Церква Ктиря та ймо-

вірнісні інтелекти Гегемонії дійшли згоди, що ми заслуговуємо на це право. — Учений відсторонено погладжував бороду. — Деякі з них (як-от, наприклад, мої) можуть бути відомі широкій громадськості, але я певен, що повною мірою ці причини знають тільки люди, присутні за цим столом. Тож я пропоную, щоб за ці кілька днів, які нам лишилися, ми розповіли один одному свої історії.

— Навіщо? — ніяк не міг зрозуміти полковник Кассад. — Я не розумію мети.

— А вона є, — усміхнувся Вайнтрауб. — Щонайменше, ми розважимося і бодай краєм ока зможемо зазирнути в душі товаришів у дорозі, перш ніж сам Ктир або які-небудь інші лиха відволічуть нашу увагу. Окрім того, якщо ми виявимося достатньо обізнаними, аби знайти спільну нить, яка лучить наші життя із його забаганками, то раптом це дарує нам осяяння і розуміння, як порятувати всі наші душі?

Мартін Силен розреготався і заплющив очі:

*«Всяк охляп на своїм дельфіні,
Схопившись за плавці,
Знов смерть переживуть Невинні,
Хоча уже й мерці».*

— Це Леніста, правда? — уточнив отець Гойт. — Я вивчав її в семінарії.

— Тепло, — розплющив очі Силен і долив собі вина. — Це Єйтс. Пісюн жив за п'ятсот років до того, як Леніста вперше потягнула матір за сталеву цицьку.

— Послухайте, — не здавалася Ламія, — ну який сенс у переповіданні всіх цих історій? Коли ми зустрінемо Ктиря, то повідомимо *залізяці* свої бажання, одному з нас його сповнять, решта помре. Правильно?

— Так говорить міф, — знизав плечима Вайнтрауб.

— Ктир — це не міф, — відгукнувся Кассад. — Так само як і його сталеве дерево.

— Тоді нащо нудити перед усіма своєю історією? — спитала Ламія, нанизавши на виделку останній шматочок сирної запіканки.

— Ми живемо в дивні часи, — ніжно погладив голівку заснулого немовляти Вайнтрауб. — Через те що ми — дрібка однієї сотої процента громадян Гегемонії, що подорожують *поміж* зірок, а не Мережею, то репрезентуємо химерний набір різних епох нашого спільного недалекого минулого. Мені, скажімо, шістдесят вісім стандартних років, проте через накопичений протягом мандрівок часу-борг, ці вісім і ще шістдесят літ розтягаються на понад століття історії Гегемонії.

— То й що? — не зрозуміла сусідка.

Вайнтрауб, розкривши долоню, обвів рукою всіх навколо.

— Ми всі — острівці часу, ми всі — океани розмаїтої перспективи. Іншими, можливо, доречнішими в цій ситуації, словами, кожен із нас тримає фрагмент головоломки, яка не піддавалася нікому від часу, як людство вперше ступило на Гіперіон. — Старий чоловік пошкрябав носа. — Це загадка. І правду кажучи, мене ваблять загадки, навіть якщо мені лишився тільки тиждень на таку любов. Я би-от залюбки пролив трохи світла на цю таємницю. А якщо нічого не вийде, то спроби її розгадати вже цілком достатньо.

— Згоден, — беземоційно підтримав єврея Гет Мас-тін. — Мені цього на думку не спадало, та пропозиція обмінятися такими історіями перед зустріччю із Ктирем мені видається мудрою.

— А як перевірити, чи хтось не бреше? — спитала Ламія.

— Ніяк! — вишкірився Мартін Силен. — І це прекрасно.

— Варто проголосувати, — заявив Консул. Він усе ще думав про суперечливе переконання Міни Гледстон у тому, що один із членів групи працює на Вигнанців. Історії — це спосіб його викрити? — Консул усміхнувся, уявивши настільки дурного вивідувача.

— А хто вирішив, що ми тут граємось у демократію? — сухо запитав полковник Кассад.

— Краще нам у неї і справді гратися, — відповів Консул, — бо для того, щоб кожному з нас досягнути

власної цілі, вся група повинна дістатися володінь Ктиря у повному складі. Нам потрібен якийсь механізм ухвалення рішень.

— Ми могли би призначити старшого, — запропонував полковник.

— Справ я на такі пропозиції, — милим голосом відгукнувся поет. Інші за столом також похитали головами.

— Гаразд, — підсумував Консул. — Отже, голосуємо. І першим нашим рішенням ми повинні розглянути пропозицію пан-Вайнтрауба всім розказати про історію своїх стосунків із Гіперіоном.

— Усе або ж нічого, — поправив Гет Мастін. — Або ми їх усі розповідаємо, або ніхто. Рішення ухвалюватимемо більшістю голосів.

— Згода, — кивнув Консул, якого раптом зацікавила перспектива почути розповіді інших і водночас не полишала думка, що своїє йому переказувати не доведеться. — Хто за те, щоби вислухати історії?

— Я, — промовив Сол Вайнтрауб.

— Я, — сказав Гет Мастін.

— Обома руками за, — відгукнувся Мартін Силен. — Я би не обміняв цей комічний фарс навіть на місяць в оргазмічних лазнях Шоте.

— Я теж за, — здивувавшись самому собі, проголосив Консул. — Хто проти?

— Я, — підняв руку отець Гойт, але сили в його голосі не було.

— Мені ця затія здається дурною, — заявила Брон Ламія.

— Полковнику? — Консул звернувся до Кассада.

Федман Кассад просто знизав плечима.

— Так і зафіксуємо: чотири «за», два «проти», один утримався, — підсумував екс-дипломат. — Рішення ухвалено. Хто розпочне?

За столом запанувала тиша. Нарешті Мартін Силен відірвав погляд від клаптика паперу, на якому він писав. Роздерши його на кілька смужок, поет проголосив:

— Тут номерки від одного до семи. Потягнемо жереб і розповідатимемо у відповідному порядку, еге ж?

— Дитячий садок, — буркнула пан-Ламія.

— А я родом із дитячого садка, — відповів їй посмішкою сатира Силен. — Шановний пане посол, — звернувся він до Консула, — дозвольте скористатися цією подушкою з галунами, яку ви носите замість шапки.

Консул передав свій формений капелюх, у який на початку склали всі папірці, а потім пустили по колу. Першим тягнув Сол Вайнтрауб, а Мартін Силен — останнім.

Консул розгорнув свій клаптик, пересвідчившись, що ніхто не підглядає. Він буде сьомим. Чоловік видихнув із полегшенням, так ніби повітря тікало із надміру насмокованої ним кульки. Тепер не без того, міркував він, що своє вагоме слово скажуть події, і його історії просто ніхто не дочекається. Або ж війна поверне все в академічне річище. Чи й навіть його товариші просто знеохотяться до цих бесід. Або ж усе царство вмре, або ж сам кінь. Або ж цей кінь навчиться говорити.

«Тепер ніякого віскі», — подумалося Консулу.

— То хто перший? — запитав Мартін Силен.

Під час короткої паузи в тиші Консул чув, як у супокійному леготі шелестить листя.

— Я. — Обличчя священика виказувало ледве приглушений біль. Цю міну Консулові доводилося бачити у своїх смертельно хворих друзів. Гойт підняв свій клаптик паперу, на якому була чітко надряпана римська цифра І.

— Гаразд, — відкоментував Силен. — Шквар!

— Отак одразу? — здивувався Гойт.

— А чом би й ні? — відгукнувся поет. Єдиним знаком, що виказував ті дві пляшки вина, що їх устиг прикінчити Силен, були розпашілі щоки і ще більш демонічний кут, під яким вигиналися його брови. — У нас іще кілька годин до посадки, і я за те, щоби відсипатися від фуги в цій морозилці вже тоді, коли ми будемо внизу, серед простих тубільців.

— Наш друг має рацію, — тихо підтримав поета Сол Вайнтрауб. — Якщо ми вже погодилися на те, щоби роз-

повідати свої історії, то пообідня година — якраз найбільш цивілізований час для цього.

Отець Гойт зітхнув і підвівся.

— Одну хвилинку, — проказав він і рушив геть із трапезної платформи.

— Гадаєте, він здрейфив? — через пару хвилин поцікавилася Ламія.

— Та ні. — Із темряви попереду дерев'яного ліфта, що слугував головним підіймачем, виринув Лінар Гойт. — Мені просто було потрібно ось це.

Він кинув на стіл два маленькі заплямовані записнички і повернувся на своє місце.

— Декламуватимеш казки із своєї читанки? — обурився Силен. — О, Волхве, вигадуй же небилиці самостійно!

— Та коли ти вже стулиш свою пащеку?! — скрикнув священник. Він провів рукою по обличчю, торкнувся грудей. Вдруге за цей вечір Консул розумів, що дивиться на тяжко хвору людину.

— Пробачте, — перепросив отець Гойт. — Та якщо мені випало розповідати свою... свою історію, я маю переказати ще одну. Цей щоденник належить людині, котра спричинила моє повернення на Гіперіон. Повернення в ці дні. — Гойт глибоко зітхнув.

Консул торкнувся записників. Обвуглені та вкриті сажею, вони нібито пережили пожежу:

— У вашого друга дивний смак, якщо він і досі веде щоденник від руки.

— Так, — погодився Гойт. — Якщо ви готові, то я почну.

Товариство за столом кивнуло. Під трапезною платформною цілий кілометр корабля-дерева летів у холоднечі космосу та бринів нестримним пульсом живої істоти. Сол Вайнтрауб дістав заснуле немовля зі слінга і вкрай обережно перекавав його на подушку, що лежала долі біля його стільця. Зняв свій комлог, запрограмував його монісдиск на білий шум і поклав поруч. Маля, якому було тиждень од народження, лежало на животику і спало.

Консул чимдалі відкинувся на спинку крісла і спробував відшукати синьо-зелену цятку Гіперіона. Складалося враження, ніби вона росла на очах. Гет Мастін натягнув на носа клобук, так що тіні повністю вкрили його обличчя. Сол Вайнтрауб запалив люльку. Іншим запропонували по ще одній філіжанці кави, яку всі охоче прийняли, зручніше вмоститившись за столом.

Мартін Силен, здавалося, пожвавився найбільше од усіх — певно, багато очікував від історії. Він похилився вперед і прошепотів:

*«...Вам скажу без острого:
Благословив сей жереб, значить, Бог!
Тож їдьмо, і схилить свій слух до мене».
І ось що оповів він достеменно,
Бадьоро мовлячи нам із сідла
Про вікопомні, давні вже діла».*

ОПОВІДЬ СВЯЩЕНИКА: Чоловік, який намарно кликав бога

— Інколи грань між ортодоксальним ревнителем і апостатом аж надто тонка, — проказав отець Лінар Гойт.

Цими словами розпочалася історія священника. Уже згодом, надиктовуючи його оповідь у комлог, Консул пригадував її як щось цільне, справжній моноліт, позбавлений стиків і швів, од якого відмінували паузи, хриплий голос і крихти багатослів'я — споконвічні вади людського мовлення.

Своє перше іншосвітове завдання Лінар Гойт — тоді ще юний священник, який народився, виріс і ось тільки-но був висвячений у сан на планеті католиків Пацемі — отримав разом із наказом супроводжувати шановного єзуїта, отця Поля Дюре, до однієї тихої колонії — на Гіперіон. У милостиві часи отець Поль Дюре, безперечно, став би єпископом і, можливо, навіть Папою. Високий, худий аскет із білим чубом, що відкриває шляхетне чоло, та го-стрим поглядом очей, сповненим переживаннями та не

здатним приховати весь їхній біль, Поль Дюре був послідовником святого Тейяра, а ще — археологом, етнологом і непересічним єзуїтським богословом. Попри занепад католицької церкви і її звиродніння до майже забутого культу, який терпіли винятково через його химерну старомодність та ізольованість від решти життя в Гегемонії, єзуїтська логіка свого сприту не втратила. Так само не послабнули переконання отця Дюре і в тому, що Свята Католицька Апостольська Церква — остання і найкраща надія людства на безсмертне життя.

Хлопчиком Лінар Гойт вважав отця Дюре заледве не богоподібною постаттю, коли краєм ока бачив його під час рідкісних візитів єзуїта на просемінарії або вже коли сам доріс до статусу абітурієнта-семінариста і відвідував (щоправда, ще рідше) Новий Ватикан. Гойт тільки-но почав учитися у Колежі, як Дюре вирушив у надважливу, профінансовану Церквою археологічну експедицію на сусідню планету Армагаст. А за кілька тижнів після висвячення, після повернення єзуїта, тема тих розкопок утрапила в опалу. Лише найвище керівництво Нового Ватикану знало напевне, що ж власне там відбулося, іншим лишалися балачки про відлучення від лона Церкви і навіть імовірні слухання Святого відділу розслідувань — Інквізиції, яка бездіяльно існувала от уже чотири століття після шарварку, що зчинився зі смертю Землі.

Натомість отець Дюре подав заявку про призначення на Гіперіон — планету, найкраще відому завдяки химерному культу Ктиря, який там і зародився, — а Лінара Гойта відправили його супроводжувати. Можна було тільки уявити, наскільки невдячною здавалася йому ця робота — подорож у ролі, що ввібрала в себе найгірші сторони учнівства, почиту і шпигунства без найменших шансів познайомитися з новим світом. Адже згідно з наказом, Гойт мав провести отця Дюре до гіперіонського космопорту й одразу повернутися на той самий спінзореліт для зворотної подорожі у Всемережжя. Фактично пропозиція, яку адміністрація єпископа зробила Лінарові Гойту, означала згаяти двадцять місяців у криогенній фузі,

пару тижнів польоту планетарною системою в обидва напрямки і добрячий час-у-борг, із яким він повернеться назад до Пацема, на вісім років відстаючи від колишніх одногрупників у боротьбі за місіонерські призначення на шляху по шаблинах ватиканської кар'єри.

Та Лінар Гойт одержав добрий вишкіл у всьому, що стосувалося покорі і дисципліни, а тому погодився на цю пропозицію без жодних питань.

Їхній транспорт — ветхий спін-зореліт «Надія-Олег» — виявився подзьобаним віспинами коритом, що не мало навіть слідів штучної гравітації, коли вимикався основний рушій, жодних ілюмінаторів у пасажирських відсіках і жодних розваг на борту, якщо не брати до уваги стимсимуляцій із загального каналу передачі даних, що під'єднувався безпосередньо до спальних місць, аби люди не вилазили зі своїх гамаків і ліжниць. Прокидаючись із фуґи, пасажери (переважно заробітчани-іншосвітяни і туристи економ-класу, розбавлені кількома релігійними містиками та майбутніми самогубцями в ім'я Ктиря) так і спали в цих гамаках і ліжницях, харчувалися вторпродуктом у безликих кают-компаніях, змагаючись із нудотою та слабкістю космічної хвороби або ж просто нудьгою впродовж дванадцятиденної глісади із точки спін-виходу і перельоту до Гіперіона за умов повної невагомості.

У ці дні вимушеної близькості Лінару Гойту не вдалося дізнатися від отця Дюре майже нічого нового і взагалі нічого про події на Армаґасті, що призвели до заслання немолодого священика. Юний його супутник налаштував свій імплант-комлог таким чином, щоби той знайшов якомога більше відомостей по Гіперіону і вже за три дні до посадки отець Гойт практично вважав себе експертом по цій планеті.

— В архівах збереглися дані про католиків на Гіперіоні, але жодної інформації про тамтешню єпархію, — заявив одного вечора Гойт, коли вони бесідували, підвішені в своїх гамаках у невагомості, поки решта супутників гайнували час в еротичних стимсимах. — То, напевно, ви займетеся якоюсь місіонерською роботою?

— Аж ніяк, — відказав отець Дюре. — Добрі люди з Гіперіона навіть не намагалися нав'язати мені хоч які свої релігійні переконання, тож не бачу сенсу ображати їхні почуття і займатися поміж них прозелітизмом. По правді, я сподіваюся потрапити на південний материк, Аквілу, і відправитися з Порт-Романса в глиб цього континенту. От тільки не в ролі місіонера. Хочу створити етнологічну дослідну станцію поблизу Розколини.

— Дослідну станцію? — здивовано повторив за ним отець Гойт. Він заплющив очі, щоби підлаштувати імплант, а поглянувши знову на Дюре, проказав: — Але ж, отче, цей район Розкрилля безлюдний і більшу частину року він абсолютно недоступний через вогнелісся.

Дюре всміхнувся і кивнув. Його антикварний імплант усю подорож так і пролежав нерозпакований у багажі, бо імплантами він не користувався.

— Не такий уже й недоступний, — тихо промовив він. — І не геть безлюдний. Там живуть бікура.

— Бікура? — отець Гойт знову заплющив очі. — Але ж це легенда, — нарешті проказав він.

— Гмм, — не погодився Дюре. — Пошукайте перехресні посилання на Мамета Спедлінга.

І отець Гойт знову заплющив очі. Згідно з Генеральним покажчиком, Мамет Спедлінг був маловідомим дослідником із Шеклтонівського інституту на Малому Ренесансі майже півтора стандартного століття тому, автором коротенької реляції, що нині зберігається в Інституті, у якій розповідав про те, як із тільки-но тоді заснованого Порт-Романса він пробирався по болотах, що згодом перетворилися на фібропластові плантації, вглиб континенту. Дорогою йому довелося минути напрочуд тихе вогнелісся, а забравшись повище на плато Розкрилля, він дістався Розколини і зустрівся із крихітним людським племенем, котре, напевно, й було тими самими легендарними бікура.

У своїх куцях записках Спедлінг висловлював припущення, що це нащадки колоністів зі зниклого корабля-«ембріоносця», який зник три століття тому. Він задо-

кументував явні ознаки класичного випадку культурної деградації, притаманні спільнотам украй ізольованим, що страждають від наслідків кровозміщення та надаптації. Спедлінг висловів не добирав: «...Не минуло й два дні, а мені вже очевидно, що бікура надто тупі, апатичні і бездумні, щоби гаяти час на їх вивчення...» Згодом з'ясувалося, що вогнелісся навколо мало-помалу почало оживати, тож Спедлінг і справді *не став* гаяти час на спостереження за своїм відкриттям, а натомість поквапився до узбережжя, втративши в «тихому» лісі під час утечі, що зайняла аж три місяці, чотирьох тубільних носіїв, усе спорядження, записи та ліву руку.

— Боже мій, — проказав зі свого гамака отець Гойт. — Чому бікура?

— А чому ні? — м'яко спитав Дюре. — Ми не знаємо про них майже нічого.

— Та ми ж майже нічого не знаємо чи не про *весь* Гіперіон, — розпалюючись, пояснив молодший священик. — От що б ви, наприклад, сказали про легендарного Ктиря і Гробниці часу на півночі Еквуса за хребтом Вуздечки? Вони ж *знамениті!*

— То ж бо й воно! Скажи мені, Лінаре, скільки наукових статей написано про Гробниці і ту істоту, Ктиря? Сотні? Тисячі? — Літній священик урешті-решт набив люльку тютюном і прикурив її, що вже само по собі, помітив Гойт, було неабияким подвигом за умов невагомості. — Крім того, навіть якщо той Ктир і реальний, він зовсім не людина. Я ж бо небайдужий тільки до людей.

— Правда, — погодився Гойт, нишпорячи у своєму інтелектуальному арсеналі в пошуках гідного аргументу, — проте нічого *особливо загадкового* в бікура немає. Ну, віднайдете ви пару десятків тубільців, що живуть у регіоні настільки хмарному, туманному і... *малозначному*, що їх не помітили навіть власні геосупутники Гіперіона. Навіщо зупиняти свій вибір на них, коли на цій планеті є справді *велика* загадка?.. Наприклад, лабіринт! — Обличчя Гойта аж світилося. — Ви знали, що Гіперіон — один із дев'яти лабіринтових світів, отче?

— Звісно, — відказав Дюре, над яким росла нерівних обрисів димна півсфера, аж поки її не почали розтягати повітряні потоки на тонке павусся і струминки. — Але в лабіринтів, Лінаре, теж повно своїх дослідників і шанувальників по всій Мережі. І скільки часу ці твої тунелі дев'яти (дев'яти ж?) планет існують? Півмільйона стандартних років? Навіть я би сказав, мабуть — радше три чверті мільйона. Ця таємниця ще може почекати. А от чи можуть почекати бікура? Скільки ще часу мине перед тим, як їхню культуру поглине сучасний світ колонії або ж просто зітруть банальні обставини?

— Може, їх уже не існує, — здвигнув плечима Гойт. — Спедлінг їх бачив давним-давно, і жодних інших повідомлень про них звідтоді не надходило. Якщо це плем'я і *справді* зникло, то ви змарнуєте весь свій час-у-борг, а тяжкі злигодні і біль, які вам доведеться пережити дорогою туди, виявляться даремним трудом.

— То ж бо й воно! — тихо пахкнув люлькою отець Поль Дюре у відповідь.

Так минула їхня остання година разом у спусковому катері, коли отець Гойт зміг отримати елементарне уявлення, про що думав його супутник. Кілька годин лімб Гіперіона палахкотів над ними білими, зеленими та ляпіс-лазуровими вогнями, аж раптом старий апарат розітнув верхні шари атмосфери, полум'я на коротку мить заповнило собою вікно, після чого вони вже тихо собі летіли на шістдесятикілометровій висоті понад темними скупченнями хмар та осяяними світлом зірок морями, а назустріч їм нісся термінатор планети і разом із ним місцевий схід сонця, схожі на спектральний вал світла.

— Дивовижно, — прошепотів Поль Дюре, більше до себе, ніж до свого юного супутника. — Дивовижно. У такі моменти мене не полишає відчуття... ледве помітне таке відчуття... якою ж пожертвою було сходження Сина Господнього на Землю, де він став Сином людським.

Гойтові схотілося поговорити, однак отець Дюре і далі не відводив очей від вікна, заглибившись у власні думки. За десять хвилин вони вже сідали в Міжзоряному космо-

порті Кітса, старого священника засмоктало у вир митних пригод і багажних ритуалів, а ще хвилин за двадцять неабияк розчарований Лінар Гойт уже піднімався у космос, знову повертаючись на «Надію-Олег».

— За п'ять тижнів особистого часу я повернувся на Пацем, — продовжував далі отець Гойт. — Я змарнував вісім років. Але з невідомих мені причин відчуття втрати було значно сильнішим від банальної цифри. Одразу після прибуття я одержав вісточку від єпископа про те, що за весь цей час від Поля Дюре, який станом на той момент пробув на Гіперіоні вже чотири роки, вони не почули жодного слова. Новий Ватикан розтринькав ціле багатство на запити по лінії «світло+», та ні колоніальній владі, ні консульству у Кітсі не вдалося відшукати зниклого священника.

Гойт замовк, аби відсorbнути води, і Консул проказав:

— Я пам'ятаю ті пошуки. Із самим Дюре я, звісно, незнайомий, але ми доклали всіх зусиль, щоби знайти його. Тео, мій асистент, витратив багато сил, намагаючись розв'язати загадку зниклого клірика. Та нічого крім пари суперечливих повідомлень із Порт-Романса, де нібито бачили священника, ми не накопили. Крім того, вони стосувалися подій кількарічної давнини, перших кількох тижнів після його прибуття на планету. Там в околиці сотні плантацій, позбавлених навіть радіозв'язку та комунікацій, головним чином через підпільне вирощування заборонених наркотиків, а не тільки фібропласту. Мабуть, ми просто так і не змогли поговорити з персоналом потрібної плантації. Хай там як, а коли я летів із Гіперіона, справа отця Дюре залишалася відкритою.

Лінар Гойт кивнув.

— Я приземлився у Кітсі через місяць після того, як ваше місце в консульстві посів наступник. Коли я зголосився летіти назад, єпископ був приголомшений. Його Святість приймав мене особисто. На Гіперіоні я пробув менше семи місцевих місяців, і коли вертався в Мережу, то

вже знав долю отця Дюре. — Гойт постукав пальцями по двох заношених шкіряних записниках, що лежали на столі.

— І якщо мені вже судилося закінчити цю історію, — хриплим голосом проказав Гойт, — я мушу зачитати звідси кілька фрагментів.

Корабель-дерево «Ігдрасіль» розвернувся, і його стовбур затулив собою сонце. Трапезна платформа під листяним шатром ніби пірнула в ніч, та замість кількох тисяч зірок, що всівають небо, коли ви дивитеся на нього з поверхні планети, буквально мільйони сонць спалахнули над столом, збоку від нього та попід ним — тепер Гіперіон був чітко окресленою кулею, яка летіла їм назустріч, немов смертоносна ракета.

— Читай уже! — скомандував Мартін Силен.

ІЗ ЩОДЕННИКІВ ОТЦЯ ПОЛЯ ДЮРЕ

День 1

Отже, так починається моє заслання.

Я трохи гублюся, бо не знаю, звідки починати лік записам свого щоденника. За чернечим календарем Пацема, зараз сімнадцятий день Хоми-місяця літа Господа Бога Нашого 2732-го. Згідно ж зі стандартом Ери Гегемонії, сьогодні 12 жовтня 589 р. Г. За ліком Гіперіона, коли вже вірити зморшкуватому курдуплю-діловоду у старому готелі, де я поселився, надворі стоїть двадцять третє лікія (останнього з їхніх семи сорокаденних місяців) 426 р. п. п. п. (після провальної посадки!), чи ж то сто і ще двадцять восьмого року правління Сумного Короля Біллі, який не всидів на монаршому престолі навіть сотні тих літ.

До дідька! Зватиму його Днем Першим свого заслання.

Який був виснажливим. (Так дивно втомлюватися після кількамісячного сну, але кажуть, що це нормальна реакція після пробудження з фуґи. Всі мої клітини наче відчують бездіяльну слабкість останніх кількох декад подорожі, хоч би я і лишався непритомним увесь цей

період. Здається, молодшим я зморювався не так сильно під час мандрівок.)

Прикро, що так і не роззнайомився із юним Гойтом до пуття. Він мені здався пристойним парубком, катехізис знає, очі горять. Хіба ж це помилка нашої молоді, що Церква доживає останні дні? Просто цій наївній юні не зупинити сповзання нашої Церкви у забуття, яке їй, схоже, і справді суджене.

Що ж, мій внесок їй також не зарадив.

Коли ми неслися на поверхню планети в спусковому катері, я бачив неперевершену красу мого нового світу. Навіть зміг розрізнити два з трьох материків: Еквус та Аквілу. Урси (третього) видно не було.

Посадка в Кітсі, потім кілька годин митного контролю та поїздки до міста наземним транспортом. У голові змішалися картинки: в мінливому блакитному серпанку — гірський хребет на півночі, його відноги, порослі оранжевими та жовтими лісами, біде небо із зеленувато-синьою підкладкою і дрібне сонце, дарма що сліпить очі сильніше від того, що висить над Пацемом. Здаля всі барви здаються яскравішими, а при наближенні розпливаються і блякнуть, ніби на палітрі якогось пуантиліста. Так розхвалена іншими туристами велика статуя Сумного Короля Біллі насправді розчаровує. З автостради її обриси видавалися грубими та неотесаними — такий собі ескіз, викарбуваний нашвидкуруч із чорного каменя, — дуже далекими від величної скульптури, яку я очікував побачити. Король, можна сказати, нависає над спорохнявілим містом із півмільйонним населенням — гадаю, невротичний самодержець-поет оцінив би таку картину.

Сама ж столиця ніби розділена на лабіринт із кишл та генделиків, що розростається по околиці та зветься Джектауном, і власне Кітс, так зване Старе Місто, яке насправді налічує всього лише чотири століття, відполіровані кам'яниці якого випромінюють саму стерильність. Незабаром я його огляну.

Я запланував пробути в Кітсі місяць, але мені вже не терпиться рушити далі. Ех, монсеньйоре Едуар, бачили б

ви мене зараз! Караюсь, але не каюсь. Самотніший, ніж будь-коли раніше, та напрочуд вдоволений новим засланням. Якщо розпавою за мою колишню непомірність істинного ревнителю має бути моя неволя у сьомому колі самоти і пустині, то Гіперіон — і справді ідеальний вибір. Я міг би забути про місію, в яку відправив сам себе світ за очі до бікура (не знаю, чи вони реальні, сьогодні я в цьому сумніваюся), і коротати решту свого віку в провінційній столиці цієї забутої Богом загумінкової планети. Навіть так заслання легшим би не стало.

Ех, Едуаре, були ми хлопчиками-однокашниками (хоч мені не дав Господь ні твого розуму, ні твоєї ортодоксальності), тепер — обоє старики. От тільки ти на чотири літа мудріший, а я і досі шкода-на-двох-ногах та нерозкаяний дітлах, котрим ти мене запам'ятав. Я молю Бога, щоби послав тобі здоров'я, аби ти міг молитися за мене.

Утомився. Спатиму. Завтра — екскурсія по Кітсу, добрячий обід і пошуки транспорту до Аквілі і далі на південь.

День 5

У Кітсі є собор. Точніше, був. От уже мінімум два сторіччя як він стоїть покинутий. Суцільна руїна, трансепт гуляє просто зелено-синього неба, одна із західних веж недобудована, від іншої лишився каркас обваленого каміння та проіржавілої арматури.

Я натрапив на нього випадково, заблукавши у вуличках понад набережною Гулаю в досить безлюдній частині столиці, де Старе Місто потроху розсипається і перетворюється на Джектаун, густо оторочений складськими приміщеннями, що за ними годі навіть край оком роздивитися румовище, яке лишилося від церковних башт, аж поки ви не вивертаєте у вузький завулок — і от він здіймається, шкаралупа від храму. Його будинок капітулу заледве не сповз у річку, а фасад пощерблений останками жалобної, апокаліптичної ліпнини і статуй експансіоністської доби по Гіджрі.

Я побрів поміж плетива тіней та будівельних блоків на підлозі у центральний неф. У єпископському управлінні на Пацемі нічого не змогли розказати про історію католицької церкви на Гіперіоні і тим паче змовчали про його собор. Це майже неймовірно, щоб убога колонія з корабля-«ембріоносця» чотириста років тому могла забезпечити існування досить великої парафії для утворення єпископської кафедри. Я вже мовчу про спорудження собору. Та все ж — ось він переді мною.

Я пронизував собою тіні ризниці. Курява і спорохнявілий тиньк висіли в повітрі, немовби ладан, окреслюючи два стовпи сонячного проміння, що падало на підлогу крізь вузькі вікна високо наді мною. Я вийшов на широку смугу світла і підійшов до вітваря, позбавленого всіх оздоб, якщо такими не вважати будівельне сміття і тріщини, утворені від падіння цеглин. Великий хрест, що колись висів на східній стіні за олтарем, також зірвався і тепер лежав у керамічному череп'ї на купі каміння. Керований підсвідомим, я став за вітвар, здійняв руки і заходився вершити таїнство св. Причастя. Не шукайте в цьому якоїсь пародійності, мелодраматичності, символізму чи прихованого наміру; то була просто доведена до автоматизму дія — реакція священника, котрий щодня правив службу впродовж понад сорока шести років свого життя і перед котрим тепер зазоріла перспектива ніколи більше не бути причетним до евхаристійного обряду, який несе розраду.

Із превеликим здивуванням я виявив, що в мене була паства. У четвертому ряду на ослінчику для молитов схилила коліна стара жінка. Її чорна сукня і шалик ідеально зливалися з тамтешньою сутінню, так що роздивитися я міг тільки овал її зморшкуватого, стародавнього обличчя, що ніби безтілесне плавало у темряві. Приголомшений, я замовк посеред літанії. Хоч вона і дивилася на мене, та щось в її очах, навіть із такої відстані, водномить переконало мене в тому, що жінка сліпа. Якусь мить я не міг промовити навіть словечка і німував, мружачись у курних променях світла, що заливало вітвар, та намагаючись

осягнути розумом цей примарний образ, спрожого вигадуючи пояснення власної присутності і вчинків.

Коли до мене вернувся голос, і я озвався до неї, і слова мої віддунули від стін величезної зали, я збагнув, що вона вже рушила. Її ноги човгали по кам'яній підлозі. Десь щось заскреготіло, і короткий спалах світла осяяв її профіль праворуч від олтаря. Я прикрив очі рукою, щоби не сліпило сонце, і почав продиратися через уламки каміння, де колись стояла огорожка, що відділяла вівтарну частину храму. Я ще раз гукнув її, запевняючи, що мене не треба боятися, попри те що в самого холодок по шкірі пройшов. Я не барився, та поки добіг до закутка нефу, жінки вже ніде видно не було. Крихітні двері вели до напівзруйнованого будиночка капітулу та на берег ріки. Я її впустив. Повернувшись назад у морок, я був би радий повважати її всього-лишень грою власної фантазії, сном наяву, спричиненим багатьма місяцями штучного кріогенного сну, якби не однеденний відчутний доказ її присутності. В прохолодній темряві під подихом невидимого протягу і вітерцю мерехтів червоний вогник самотньої свічки.

Мене втомило це місто. Його язичницька претензійність і облудна історія. Гіперіон — це світ поетів без натяку на поезію, а Кітс — мішанка кричущого фальш-класицизму та бездумної базарної енергії. В ньому є три дома зібрань для дзен-гностиків і чотири мечеті високого ісламу, дарма що народ по-справжньому вчащає по благословення до незліченних генделиків та бурдеїв, велетенського ринку, що торгує фібропластовим крамом із півдня, і храмів культу Ктиря, де загублені душі ховають свою суїцидну безнадію за щитом пустодзвонного містицизму, який не дарує об'явлення.

До дідька.

Узавтра я вирушаю на південь. У цьому абсурдному світі можна знайти і екранольоти, і деякий інший повітряний транспорт, але Простий Люд змушений подорожувати між проклятими островами-континентами лише кораблями (а це, кажуть, ціла вічність) або ж гігантським

пасажирським дирижаблем, який вилітає з Кітса раз на тиждень.

Завтра мені в путь. Дирижаблем.

День 10

Тварини.

Команда першопрохідців на цій планеті, певно, була з ними показилася. Кінь, Ведмедиця, Орел. Три доби ми повзли вздовж східного узбережжя Еквуса над місцевими шхерами, які називаються Гривою. В останній день ми перетнули невелику частину акваторії Серединного моря і потрапили на чималенький острів під назвою Риф Кішки. Сьогодні тут — у Феліксі, «головному» його місті — скидають вантаж і сходять пасажири. Наскільки можна було виснувати з оглядової палуби і майданчика причальної щогли, місцеве населення навряд чи більше п'яти тисяч чоловік, що туляться один до одного в цих розкиданих по околиці бараках і халупах.

Далі повітряне судно своїм черепащачим ходом пролетить вісімсот кілометрів над архіпелагом дрібніших островів, відомих як Дев'ятихвістка, після чого здійснить зухвалий стрибок через екватор іще на сімсот кілометрів відкритого моря. І наступним берегом, який ми побачимо, буде північно-західний край Аквіли, що зветься Дзьоб.

Тварини.

Назвати такий транспорт «пасажирським дирижаблем» — справжнє вправління в креативній семантиці. Адже це велетенське повітряне судно з вантажними трюмами, у яких би вмістився цілий Фелікс і ще лишилось би місце для тисяч паків фібропласту. Тим часом менш важливий вантаж (тобто ми, пасажири) моститься, де тільки душі завгодно. Я розклав свій лежак біля вантажної рампи в кормовій частині дирижабля і звив собі затишне кубельце з допомогою особистих речей та трьох великих скринь експедиційного спорядження. Біля мене окошилася родина з вісьмох душ — тубільні робітники плантацій, котрі повертаються зі своєї щодворічної по-